

НАШИЯТ ПАТРОН ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Васил Иванов Кунчев – ЛЕВСКИ е един от ония политически мъже, които още приживе с целостта на личността и идеите си, с единството на думите и делата си печели признание, а след героичната си гибел става знаме на всичко чисто, демократично и напредничаво в българското историческо развитие.

Вътрешната революционна организация, създадена и ръководена от Васил Левски, не само бележи връх в дълголетното освободително дело, но и стои в основата на следващото развитие на българската национална революция – на Априлското въстание и освобождението на България от османско владичество. Наред с националните си измерения Вътрешната революционна организация е постижение и за европейското национално-революционно и демократическо движение през XIX век.

Васил Левски е последователен революционер – демократ и борец за "свята и чиста република" и преди всичко за свобода – лична, национална, общочовешка. Той е борец за равноправието между народите, за политически и граждански права на етносите и малцинствата, за демократично устройство на обществото – българското, балканското, общочовешкото.

Наред с историческите си заслуги, Левски е неизменен "Апостол на българската свобода" и синоним на политическия и нравствен идеал на българина.

КРАТКА ХРОНОЛОГИЯ ЗА ЖИВОТА НА АПОСТОЛА

6 юли 1837 /по ст. ст./ или 18 юли 1837г. се ражда в Карлово.
1845 г. на осем години постъпва в килийното училище в Карлово.
1846 – 1848 г. учи в местното взаимно училище. Учи занаята кафтанджийство.
1852 г. става послушник при вуйчо си йеромонах Василий Караиванов.
1852 – 1854г. живее в местния светогорски метох и учи църковно

пее при даскал Райно Попович. Пее в местния църковен хор.
1855 – 1856г. учи в Старозагорското класно училище.
1856 – 1857г. учи в свещеническото училище на даскал Атанас Иванов в Стара Загора.
1858г. Левски се завръща в Карлово и приема монашески сан дякон в Сопотския манастир, главно поради обещание да учи в чужбина. Получава духовното име дякон Игнатий.
1859г. в Карлово архиепископ Паисий Пловдивски го ръкополага в духовен сан йеродякон. Постъпва църковен певец в църквата "Света Богородица" в Карлово.
1861г. Запленен от революционноосвободителната агитация на Георги С. Раковски решава да се посвети на народното дело.
1862, март 31 вечерта напуска Карлово с коня на вуйчо си – архимандрит Хаджи Василий Караиванов и през Пловдив, за тескере, през София и през Ниш се отправя за Белград, за да постъпи в Първата българска легия на Раковски, заедно с йеромонах Геннадий Ихтимански.
1862, юни 3 – 5, участва с легията, ръководена от Раковски, в сраженията с турския гарнизон на Белград при Варош калия, като се отличава и в схватките при Српска круна, Байлъкла джамия. Според преданието, за храбростта си получава прозвището Лъвский.
1862, до края на годината пребивава в Белград и учи абаджийство.
1863, пролетта – емигрант в Румъния.
1863, лятото – арестуван за участие в Легията и затворен с вуйчо си в Пловдив, където прекарва три месеца. Освободен по застъпничество на влиятелни българи.
1863, зимата – посещава известно време класното училище на Йоаким Груев.
1864, 19 април – Великден отрязва сам косите си и сваля монашеското расо в м. "Алтън Чаир" край Карлово.
1864, 23 април, става учител в с. Войнягово близо до Карлово. Спечелва любовта на учениците си и на младежите в селото.
1866, март – октомври, учителства в с. Еникъой, разположено на пътя между Тулча и с. Бабадаг.
1866, края и 1867, началото, за кратко време учителства в с. Конгас в Добруджа.
1867, март, преминава във Влашко и се озовава в Букурещ. Свързва се с войводата Панайот Хитов.
1867, април, избран е по препоръка на Г. С. Раковски за байрактар на четата на Панайот Хитов.
1867, 28 април – 4 август, участва в 99-дневния боен поход на четата на Панайот Хитов в България.
1867, юли, 7 – с разрешение на войводата П. Хитов се спуска тайно до родния си град Карлово.
1867, август 1 – 4 – влиза с четата в Сърбия.
1867, август след 9 се записва във Втората българска легия в Белград. Там се запознава и сдружава с много дейци на националноосвободителното движение като Михаил Греков, А. Кънчев и др. Както и възстановява връзките си със старите си другари от Първата българска легия като Христо Иванов – Големия, Иван Карашовски и др. Запознава се с Любен Каравелов.
1867, ноември – декември се фотографира като легист, а преди това – в облекло напомнящо байрактарството му в четата на П. Хитов.
1868, февруари – март, прекарва сериозна операция, но поради силния си организъм и грижите на П. Хитов и брат му Христо, оздравява.
1868, април, първата половина напуска Втората легия, разтурена от сръбското правителство и се отправя в Румъния, в Турну Мъгуреле.
1868, есента пребивава в Букурещ и се готви да премине в България, подкрепен с 30 лири от Българското общество в Букурещ, чрез Димитър Ценович.
1868, декември, 7-11, отива до Цариград и се връща в Южна България.

1869, януари-февруари 23, предприема първата си обиколка из България, Южна и Северна, с агитационно-проучвателна цел.

1869, февруари, 24 – април, пребивава в Румъния.

1869, май 1 – август и началото на септември прави втората си обиколка из България. Разпространява прокламация: "Ст. Планина, април 1869. От Привременното правителство на Балкана". Поставя основите на първите революционни комитети в България. (Плевен, Ловеч, Карлово, Пловдив, Перушица, Сопот, Пазарджик)

1869, август края – 1870 май, края – пребивава десет месеца в Румъния. Убеждава се, че трябва да се създаде Вътрешен БРЦК, наред с БРЦК в Букурещ.

1870, май около 27/28 през Гюргево за Русе с кораб преминава в България.

1870/1871/ започва да води личен бележник, в който вписва ценни сведения за периода 1870-1872.

1871, януари – декември – пребивава цяла година в България и дейно организира и укрепва комитетската мрежа – Вътрешната революционна организация, изработва и проектува устава на организацията – "Наредата". През втората половина на годината е подпомогнат от помощници – Димитър Общи и Ангел Кънчев. Урежда Вътрешния БРЦК със средище Ловеч и други в: Стара Загора, Чирпан, Нова Загора, Севлиево, Габрово, Велико Търново, Тетевен, Орхание, Етрополе.

1872, януари 1 – април 10, непрекъснато обикаля страната по укрепване на Вътрешната революционна организация.

1872, април 13 пристига в Румъния /Гурну Мъгуреле/.

1872, април 14/15 пребивава в дома на Любен Каравелов в Букурещ.

1872, април-май, 5, участва дейно в Общото събрание на БРЦК в Букурещ по приемане на Програмата и устава на БРЦК. Избран е за главен апостол на цяла България, Тракия и Македония.

1872, май 11 – присъства и участва на празника на светите братя Кирил и Методий в Букурещ.

1872, юли, 1 се завръща в България след тримесечно отсъствие, Носи със себе си със себе си много екземпляри на отпечатания устав на БРЦК.

1872, септември, 10, организира първия окръжен революционен комитет в село Голям Извор, в който били обединени 15 местни комитета.

1872, ноември 6, обявява Старозагорския революционен комитет за окръжен.

1872, ноември 9, обявява Сливенския революционен комитет за окръжен.

1872, декември 1, придружен от комитетския куриер Никола Ръжанков от Пазарджик, също окръжен център, тръгва за Ловеч.

1872, декември 12, пише последното си писмо до членовете на революционния комитет в Ловеч.

1872, декември 14, специалната следствена комисия в София, оглавена от генерал Али Саиб Паша започва процеса по обира на пощата в Арабаконашкия проход от малка чета, начело с Димитър Общи.

1872, декември 26 вечерта, пристига в Къкренското комитетско ханче със съдържател Христо Цонев Латинеца, придружен от Николчо Цветков, от където на другия ден през Севлиево и В. Търново смята да замине за Букурещ.

1872, декември 27, призори е заловен от турската полиция, при което е ранен.

1873, януари 4 – 8, разпити на Левски.

1873, януари 14 – заключителен протокол на Следствената комисия със смъртната присъда над Васил Левски.

1873, януари 22 – потвърждаване на смъртната присъда над Левски от султан Абдул Азис.

1873 – януари края, решение на Старозагорския и Чирпанския комитети за освобождаване на Левски, начело с Кольо Ганчев и Атанас Узунов.

1873, февруари 6 /ст. ст./ - обесване на Васил Левски в София.